

at give stadig mere detaillerede Oplysninger om den mystiske Sag, af hvilken han selv var ikke saa lidt opfyldt, begyndte hun at vise Tegn paa Utaalmodighed. Hun tog en Vindrue fra Frugtskaalen, dyppede den i sit Glas og gav sig til at suge paa den; afbrød ham undskyldende med et Spørgsmaal om en helt anden Sag, der »pludselig faldt hende ind,« og lod derefter endnu en Gang ringe paa Opvarteren for at faa frisk Is og Sodavand. Da Per endda ikke syntes at ville slippe Emnet, rejste hun sig op, sagde »Tak for Mad« og gik hen til et opslaaet Klaver, der stod ved Vinduet.

»Hvad skal jeg spille?« sagde hun, efter at have prøvet det ved et Par lange Løb op og ned ad Tangenterne. »Kender De denne?« spurgte hun, og et bedøvende Væld af falske Toner strømmede ud af Instrumentet. — »Waldtraum«, forklarede hun midt under Udførelsen, selv ret betaget af Spektaklet.

Per var atter bleven tankefuld. Det kunde ikke andet end være ham paafaldende, at hun viste saa ringe Opmærksomhed for denne Sag, der dog angik et Menneske, som havde hørt til hendes Bekendtskabskreds, ja havde været hendes Kavaller og trofaste Beundrer. Som noget ubestemmeligt sort og uhyggeligt flagrede den Tanke ind i hans Bevidsthed: om Neergaard kunde have været noget mere? Om hendes Ligegyldighed